

den, at ved at støtte en enkelt Virksomhed vil man stille denne gunstigere i Konkurrencen end de andre Virksomheder indenfor samme Industri. Med Hensyn til selve Arbejdsløshedsfondens Anvendelse — jeg tror, den i Øjeblikket har en 9 Mill. Kr. til Raadighed — er der ogsaa aldeles overvejende Betænelighed ved at anvende disse Midler til saadanne Tilskud — blandt mange andre Grunde ogsaa af den, at man i den Vinter, vi gaar i Møde, ikke tør undvære disse 9 Mill. Kr., naar man skal gaa til en udvidet ekstraordinær Understøttelse. Der til kommer for øvrigt, at disse Penge for en ikke uvæsentlig Dels Vedkommende er tilvejet bragt ved Bidrag fra Arbejdsgiverne, og man har ikke ment, det vilde være rigtigt at behandle saadanne almindelige Bidrag fra Arbejdsgiverne som Helhed til at støtte Enkeltvirksomheder. Derimod mener Arbejdsudvalget, at der nok kan være Tale om at støtte enkelte Industrier, altsaa alle Virksomheder indenfor en Industri, men Udvalget har ikke ment at have Kompetence til at stille Forslag i saa Henseende. Der har været ført nogle uofficielle Forhandlinger mellem Arbejdsudvalget og det under Erhvervsministeriet nedsatte saakaldte Industriudvalg, og Arbejdsudvalget mener, at Industriudvalget er det Organ, som burde have Kompetence til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, og derfor indstiller Arbejdsudvalget, at Industriudvalgets Mandat udvides, saaledes at dette Udvalg, der forhaabentlig i en ikke ret fjern Fremtid kan afgive Betænkning, ogsaa kan gøre Indstilling med dette Synspunkt for Øje, altsaa ikke blot at hjælpe Industrien i al Almindelighed i dens Konkurrence under Tidernes Tryk, Deflationens Virkninger o. s. v., men ogsaa med dette særlige Formaal for Øje at bidrage til Mindskning og Mildning af Arbejdsløsheden. Deri følger jeg da ogsaa Arbejdsudvalget, men da Mandatudvidelsen ikke kan tildeles Industriudvalget som saadant, da man maa kalde det en privat Institution, men maa tildeles Erhvervsministeren, der saa kan lade den gaa videre til Industriudvalget, stiller jeg Forslag herom.

Jeg lægger altsaa Vægt paa, at jeg i alt væsentligt følger Arbejdsudvalgets i det væsentlige enstemmige Indstilling. Der er kun af to Medlemmer taget Forbehold. Det ene er taget af Arbejdsdirektør Vater, det drejer sig om et periferisk Punkt, idet han henstiller, at Kreditindskrænkningen mildnes — han mener nemlig, den er en væsentlig Aarsag til Arbejdsløsheden. Der er sikkert andre af Udvalgets Medlemmer,

som er af samme Opfattelse, men naar han staar alene, er det vist, fordi de andre Medlemmer har ment, at det laa noget udenfor Arbejdsudvalgets Omraade at beskæftige sig med saadanne Spørgsmaal som Kreditindskrænkning. Men med Hensyn til selve Indstillingen er der et Forbehold fra Landstingsmand Hauch, idet han ytrer sin Betænelighed ved, at der stedse skal fortsættes med Tilskud til Arbejdslønnen. „Stedse“ — det er der nu heller ikke Tale om i mit Lovforslag, idet det er begrænset til det kommende Vinterhalvaar; hvordan det vil gaa i Fremtiden, det maa Fremtiden om. Tillige tager Landstingsmand Hauch et Forbehold overfor de mulige Overvejelser og Resultater af Industriudvalgets udvidede Bemyndigelse, idet han skriver paa Betænkningens Side 14: „Uanset at Arbejdsudvalget ikke i foranstaaende Bemærkninger er kommet ind paa at give Anvisning paa, under hvilken Form en eventuel Støtte bør ydes, ønsker Medlem af Arbejdsudvalget Hauch dog for sit Vedkommende at udtale, at den eventuelle Støtte absolut ikke bør gives i Form af direkte Tilskud fra det offentlige eller i Form af Told, Importregulering og lignende Foranstaltninger, som mulig kan skabe handelspolitiske Vanskeligheder og foranledige, at et almindeligt Prisfald modvirkes“. Saa kommer der tillige et lille Forbehold fra Medlem af Udvalget Chr. Johansen, som kan tiltræde Hauchs Henstilling om, at eventuel Støtte ikke kan gives i Form af Told. Arbejdsudvalget har slet ikke beskæftiget sig med, hvilken Form en saadan Støtte skulde have, det overvejes nu i Industriudvalget, men jeg kan godt for mit Vedkommende, og ogsaa paa Regeringens Vegne, tilføje, at heller ikke vi mener, at Told vil være et egnet Middel i den Situation, vi her er inde under. Ærede Medlemmer ved af mine mange Taler under Tolddebatterne, at jeg er Frihandelsmand, altid har været det og fremdeles er det, hvilket naturligvis ikke betyder, at jeg ikke ligesom hele Venstrepartiet paa et vist Tidspunkt kunde tænke mig at gaa med til, at man under en ekstraordinær Situation ogsaa greb til ekstraordinære Midler. Det var jo, hvad hele Venstrepartiet gjorde i 1922, og jeg er lige saa lidt doktrinær paa dette Omraade, som hele Venstrepartiet var det den Gang. Men det er eet, og et andet er, om den nuværende ekstraordinære Situation burde medføre, at man greb til et saadant Middel, og her mener jeg afgjort nej, hvortil desuden kommer det praktisk-politiske Hensyn, at et Toldlovforslag ti